

สรุป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๓๐๙/๒๕๕๔	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	ผู้ร้อง
	นายพราวประยูร อิศรศักดิ์ ณ อยุธยา	ผู้คัดค้านที่ ๑
	นางสาวแพนดา อิศรศักดิ์ ณ อยุธยา	ผู้คัดค้านที่ ๒
	นายพูนตรา อิศรศักดิ์ ณ อยุธยา	ผู้คัดค้านที่ ๓
	นายพรุประยูร อิศรศักดิ์ ณ อยุธยา	ผู้คัดค้านที่ ๔
	นางสุพทนา อิศรศักดิ์ ณ อยุธยา	ผู้คัดค้านที่ ๕

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒ (๔) มาตรา ๕๑

ข้อเท็จจริงที่ผู้ร้องและผู้คัดค้านทั้งห้ามิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นพนักงานธนาคาร ท. ตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายสินเชื่อ ผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ เป็นบุตรผู้คัดค้านที่ ๑ ส่วนผู้คัดค้านที่ ๔ เป็นพี่ผู้คัดค้านที่ ๑ และเป็นสามีผู้คัดค้านที่ ๕ ปี ๒๕๓๗ - ๒๕๓๙ ผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบหรือมีประโยชน์เกี่ยวข้องในการดำเนินงานของธนาคารได้ร่วมกันกระทำความผิดมูลฐานตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๔) คือความผิดเกี่ยวกับการยกยอกเงินธนาคารดังกล่าวอันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ พ.ร.บ. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๗ และ พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ จำนวน ๖ คดี

เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีแก่ผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก และพนักงานอัยการฟ้องผู้ร่วมกระทำความผิดบางคนต่อศาลอาญา ส่วนผู้คัดค้านที่ ๑ หลบหนีออกจากราชอาณาจักร ต่อมาผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยแจ้งให้เลขาธิการ ป.ง. ดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ คณะกรรมการธุรกรรมมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๖ ว่า เงินในบัญชีเงินฝากทุกบัญชีที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินล้วนเป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้จากการกระทำความผิด

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านทั้งห้าว่า

มาตรการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับย้อนหลังแก่ทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านทั้งห้ามีอยู่ก่อนพระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับได้หรือไม่ และในข้อต่อไปว่า เงินในบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านทั้งห้าที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้คัดค้านที่ ๑ หรือไม่

ผู้ร้องนำสืบในส่วนที่โต้แย้งกันว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก ร่วมกันกระทำความผิดโดยการอนุมัติสินเชื่อให้แก่บรรดาลูกหนี้ธนาคาร ท. ทั้งที่ลูกหนี้เหล่านั้นไม่มีความสามารถจะชำระหนี้ได้ รวมทั้งการประเมินราคาทรัพย์สินที่ลูกหนี้ทำสัญญาจำนองเป็นประกันสูงกว่าความเป็นจริง ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้รับค่าตอบแทนจากบริษัท อ.

พิเคราะห์แล้ว

๑. ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านทั้งห้าในข้อแรกที่ว่า มาตรการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านทั้งห้ามีอยู่ก่อนพระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับได้หรือไม่ นั้น

เห็นว่า เจตนารมณ์แห่ง พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คือ ประสงค์ตัดวงจรและทำลายแรงจูงใจในการประกอบอาชญากรรมที่ให้ผลตอบแทนสูง จึงกำหนดมาตรการดำเนินการต่อการฟอกเงินอย่างมีประสิทธิภาพ คือ มาตรการทางอาญาที่ดำเนินคดีต่อบุคคลกรณีหนึ่ง และมาตรการทางแพ่งที่ดำเนินคดีต่อทรัพย์สินอีกกรณีหนึ่ง มาตรการทางแพ่งได้บัญญัติวิธีการบังคับต่อทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน ดังนั้น มาตรการในการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดิน จึงเป็นมาตรการทางแพ่งซึ่งใช้บังคับย้อนหลังแก่ทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งห้าได้ ฎีกาของผู้คัดค้านทั้งห้าในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

๒. ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านทั้งห้าในข้อหลังที่ว่า เงินในบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านทั้งห้าที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้คัดค้านที่ ๑ หรือไม่

ผู้ร้องมีนาย ศ. เป็นพยานเบิกความว่า บริษัท อ. บริษัท ข. บริษัท ช. มอบเงินให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และบริษัท ส. มอบเงินโดยการชำระหนี้ให้แก่บริษัท ย. หลังจากนั้น บริษัท ย. ซี้อแคชเชียร์เช็คจากธนาคาร ท. สั่งจ่ายเงินให้แก่บริษัท ท. เพื่อให้บริษัทดังกล่าวออกตัวสัญญาใช้เงินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ผู้คัดค้านที่ ๑ โอนเงินค่าตอบแทนที่รับมาบางส่วนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ และ ๓ ผู้คัดค้านที่ ๒ โอนเงินนั้นให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ อีกทอดหนึ่ง

ผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นพยานเบิกความว่า บริษัท อ. บริษัท ข. บริษัท ช. มิได้มอบเงินเป็นค่าตอบแทนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ โดยพิจารณาจากบัญชีเงินฝากต่างๆ ส่วนที่ผู้ร้องนำสืบว่าบริษัท ส. มอบเงินเป็นค่าตอบแทนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ นั้น ความจริงผู้คัดค้านที่ ๑ ได้เงินจำนวนดังกล่าวจากการขายหุ้นที่ฝากไว้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ท. ให้แก่บริษัท ย. และบริษัท ย. ขายต่อให้แก่บริษัท ส. อีกทอดหนึ่ง ผู้คัดค้านที่ ๒ เคยมอบหมายให้ผู้คัดค้านที่ ๔ นำเงินของผู้คัดค้านที่ ๒ ไปใช้จ่ายในธุรกิจของผู้คัดค้านที่ ๒

ผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ เบิกความประกอบกันเป็นใจความว่า เนื่องจากผู้คัดค้านที่ ๒ อยู่นอกราชอาณาจักร จึงได้มอบหมายให้ผู้คัดค้านที่ ๔ เป็นผู้จัดการด้านการเงินโดยนำเงินไปชำระให้แก่บุคคลต่างๆ หลายราย ผู้คัดค้านที่ ๔ นำเงินของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ฝากเข้าบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ หลายครั้ง ผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ ถอนเงินจากบัญชีเงินฝากแล้วนำไปสมทบกับเงินของผู้คัดค้านที่ ๔ และ ๕ ชำระให้แก่บุคคลต่างๆ ตามคำสั่งของผู้คัดค้านที่ ๒ หลายครั้ง ส่วนเงินในบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๔ และ

เห็นว่า นาย ศ. เบิกความบรรยายถึงเส้นทางการเงินในบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นพยานประกอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วก็เห็นได้ประจักษ์ชัดว่ามีการถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของบริษัท อ. และมีการฝากเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ มีการถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของบริษัท ข. และมีการฝากเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ มีการถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของบริษัท ข. และมีการฝากเงินเข้าบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ พฤติการณ์ดังกล่าวทำให้น่าเชื่อว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ได้รับค่าตอบแทนจากบริษัทต่างๆ ดังที่ผู้ร้องนำสืบจริง แม้จำนวนเงินที่มีการถอนจากบัญชีเงินฝากของบริษัท อ. มีจำนวนน้อยกว่าเงินที่มีการฝากเข้าบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ ก็มีข้อพิพาท เพราะอาจมีเงินจำนวนอื่นสมทบฝากเข้าบัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ ในคราวเดียวกัน

ฝ่ายผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งเพียงแต่อ้างผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นพยานมิได้นำสืบให้เห็นถึงแหล่งที่มาของเงินที่มีการฝากเข้าบัญชีทั้ง ๓ ครั้งดังกล่าว ข้อที่ผู้คัดค้านที่ ๓ เบิกความว่า บริษัท ข. มิได้มอบเงินเป็นค่าตอบแทนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ โดยที่ผู้คัดค้านที่ ๓ เบิกความอ้างถึงใบแจ้งยอดบัญชีของธนาคาร ท. ซึ่งเป็นบัญชีเงินฝากประเภทกระแสรายวัน แต่บัญชีเงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ ที่มีการฝากเงินที่เป็นค่าตอบแทนเป็นบัญชีเงินฝากประเภทออมทรัพย์

ส่วนข้อที่นาย ศ. เบิกความว่า บริษัท ส. มอบเงินเป็นค่าตอบแทนให้ผู้คัดค้านที่ ๑ โดยการชำระหนี้ให้แก่บริษัท ย. หลังจากนั้นบริษัท ย. ชื้อแคชเชียร์เช็คจากธนาคาร ท. ส่งจ่ายเงินให้แก่บริษัทหลักทรัพย์ ท. เพื่อให้บริษัทดังกล่าวออกตั๋วสัญญาใช้เงินให้ผู้คัดค้านที่ ๑ นั้น ผู้คัดค้านที่ ๓ ก็เบิกความว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวจริง เหตุเพราะผู้คัดค้านที่ ๑ ขายหุ้นที่ฝากไว้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ท. ให้แก่บริษัท ย. และบริษัท ย. ขายต่อให้แก่บริษัท ส. อีกทอดหนึ่ง แต่คำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๓ ดังกล่าวนั้นขาดพยานหลักฐานอื่นอันมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมาสนับสนุน

ส่วนข้อที่ผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ เบิกความว่า นำเงินของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ สมทบกับเงินของผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ ชำระให้แก่บุคคลต่างๆ ตามคำสั่งของผู้คัดค้านที่ ๒ ก็ไม่มีหลักฐานใดแสดงภาระหนี้สินใดต่อบุคคลเหล่านั้น ส่วนใบฝากเงินและใบเสร็จรับเงิน นั้น ก็ได้แสดงให้เห็นได้ว่าเป็นการฝากเงินหรือชำระหนี้ในนามผู้คัดค้านที่ ๒ คำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๒ คำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ ยังมีความสงสัยตามสมควรว่า ผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ นำเงินของผู้คัดค้านที่ ๒ และที่ ๓ ชำระให้แก่บุคคลต่างๆ ตามคำสั่งของจำเลยที่ ๒ จริง หรือเพื่อประโยชน์ในกิจการส่วนตัวของผู้คัดค้านที่ ๔ และที่ ๕ เอง

เมื่อคดีฟังได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐาน ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ ถึงที่ ๕ ล้วนเป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งในฐานะบุตร ฐานะพี่ และฐานะพี่สะใภ้และรับโอนเงินจากผู้คัดค้านที่ ๑ จึงเป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้คัดค้านที่ ๑ จึงต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบรรดาทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ ทั้งหมดที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคท้าย

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและชั้นฎีกาให้เป็นพับ

สำนักกฎหมาย

LEGAL AFFAIRS BUREAU
